

HITVALLÁS

én ki magamat eltemettem
kilenc halálra vetemedtem
feltámadván reámkiálta
fennen a fejtől való fa:
– mivégre születted
mivégre születted
halálra miért vetemedted? –
halálra azért vetemedtem
magam az Istennek feljelentem
hazám szeméből kiestem

szeretóm szeméből kiestem
magzatom szeméből kiestem
támasztom magam a szélnek
fohászkodom hóesésnek
ajánlom magam az égnek
magzatomért feltámadok
szeretómért feltámadok
hites hazámért feltámadok!
lábnyomomban lábnyomok
arcomon szeplők csillagok
homlokomon nap ragyog

(Élet és Irodalom, 1979. január 20.)

GYÍMESI KESERVES

(Kallós Zoltánnak)

jaj szemedből holtra hulltam
árva térképre borultam
béna karommal hívtalak
két karommal nem hívhatlak
neved immár, havas hegyek
hegyek gyomrából üzenek
nélküled én nem élhetek
vagyok immár szárnya-szegett

jaj az eget terítsd reám
jajgat értem édesanyám
jajgatok piros orcáért
páros hitünk nagy gyászáért
árvaságban társam legyél
fiam legyél apám legyél
szemem helyén nap-hold legyél
mint a földet úgy szeressél!

(Élet és Irodalom, 1979. január 20.)

MI

mert egyszemélyes boldogság nem létezik
mi – mondom konokul és kettétöröm a kenyeret
hiányodban eszem karéj reményt
és nem cserélem álmra szemedet

csecsemő-csönd vagyunk – eljövendő
megfáradt munka hétköznapiak
és ünnep a megosztott öröm
veled Mária és a Kisded vagyok

minden szem kék akit szeretek
nem vehet el tőlem gyilkos óramutató
otthon van veletek árva két kezem
hull fejünkre a hargitai hó

Anonymus vagyok a megígért föltámadás
a közösség lélegzete
havon delelő rózsza ötödik évszak
fában fájdalom – megtalálász ha keresel

mert egyszemélyes boldogság nem létezik ,
mi – mondom konokul és kettétöröm a kenyeret
hiányodban eszem karéj reményt
és nem cserélem álmra szemedet

(Magyar Nemzet, 1979. január 21.)

ZSOLTÁR

én *ember* vagyok *magyar* és *Európa*
hiába szaggattok szét szilánkokra
hiába tiltjátok meg hogy szeressek
siratót kiáltok hogy belereszket
az ég s a föld kettéhasad a tányér
a vasárnapi asztalon – mindenki igazáért
jöttem és addig élek míg szabadon szerethetek
értem jönnek a havasok kékszemű tengerek
szemem helyén szilva szájam helyén szőlő
amíg az igazság otthonunkban felnő
addig tanulunk járni amíg hazaérünk
velünk jár a gyermek aki meghalt értünk
aki nincs de élő mert akarjuk mert gyermek
nélküle nem lehet szeretni a szerelmet
nélküle hazátlan minden vár minden város
árva a falevél a lelkünk is sáros
érte támadunk fel minden hétfőn újra
övé az ég s a föld minden országútja
minden vizespohár a kezében koccan
minden boldog magzat rá gondol ha moccan
kezeből támad a szél szeméből hull az eső
lábnyomában virág világ árvája ő
a dagasztóteknő neki szül kenyeret
szemével szeressen az aki megszeret

(Új Írás, 1979/3)

FÖLDI FELTÁMADÁS

földi szalmán Mária piros a szívverése
megfürdeti magzatát véres a véjding széle
kötényéből tép lepedőt tehénke bög – éhes
törött szalmát rág fellöki a fehér fejőszéket
hozza a hírt az üstökös: három királyok jönnek
árnyékuk három kereszt csendesen beköszönnek

a hosszú úton odalett aranyuk aranyruhájuk
dideregve rongyosan térdelnek reszket lábuk
hajnalra megöszül József is öltözik feketébe

hova rejtse a gyermeket hogy halálhuzat ne érje
Mária dagaszt kenyeret karéj reményt esznek
sóhajtanak a barmok is bögvé térdreesnek
gyermekfejek gurulnak a városban gödörbe
sötétben szoptat Mária nehogy idejönne
a fényességre a kés - bújnak éjszakába
csak az a szörnyű üstökös fölöttük ne állna
mit tehet Mária rejti kisdédét ölébe
ringatja némán könnyei fölfelé hullnak az égre

(Új Írás, 1979/3)

ÁRVA ASZFALTON

kitárt karokkal nézzél szembe a mentőautók lámpájával
ne hazudj szerelmet – szeress – étellel és nem halállal
kerüld ki a szemétkukákat a szennyes szavakat vakard le
arcodról a sarat, a megvetés mocsját mutasd fel fénylő
világodat
bújjunk össze a rettenetben tanácskozzunk hogy lebírnak
egymás elől ne meneküljünk beleöszülünk de bírjuk
kibírjuk a magányt is ha kell az életmentő árvaságot
gyűjtünk testünkől piros gyertyát tenyeret melengető lángot
a kisdédet hazahozzuk az égről a földre a kisszékre
a bivalyokat tejútra hajtjuk napraforgót tűzünk az égre
leszünk a szavak sebészskése gyümölcsfaoltó kisbicskájá
szolgálatos ápolónője orvosa kiskatonája
kiszáradt nagy fák némaságát megszólaltató siratóének
énekek köttetett szerelmek végvári vitézkedések
visszük kis lábosban a leveskét a kórházba a nagybetegnek
építünk kicsi fecskefészket az el nem múltó szerelemnek
véget vetünk a maszkabálnak a krepp-papírszárnyas
angyalkákat
beutaljuk az óvodába vetünk a kisördögöknek ágyat
a megsebesült versenyautót pusztá kézzel hazahúzzuk
arcunkról a ráfestett mocskot bőrünkkel együtt lenyúzzuk

és kiülünk a dombtetőre énekelni – lábunk a tóban
készülő halálunk bepakoljuk a bőröndbe elutazóban
de minden útról hazatérünk a kéttenyérnyi kisházába
hogyan ne legyen se fenyő se jegyese se vén diófa többé árva

(Új Írás, 1979/3)

HAZATÉRÉS

mert nem mindegy hogy milyen úton jöttél
máshová nem mehetsz
csak ahol életre kelnek újra
a holt diófák kopár dombok hegyek
ahol másokért indulhatsz útra
ahol közösség a szerelem
az árvák elfulladás hangját
vak kutak közt nem felejtheted
csak azzal élhetsz aki utadon járt
aki ugyanúgy összerándul veled
egy elhagyatott sóhajtásért
akinek nem vigasz a szerelem
de közös munka a konok csönd ellen
amivel körülkerítik maguk a kisémmizettek
azt a kenyeret kettétörtük
amivel a szegénység megünnepelt
azt a szőlőt együtt ettük
amivel a szükség megkínált
nem lehetsz hűtlen önmagadhoz
a szerelem is rádkiált
azokért élj akik küldtek
azzal aki értük él
terítse mindnyájunkra
Mária-kendőjét az ég

*

én ahhoz vagyok hű aki a tájhoz
aki felnőttként felnevelt
aki társam lehet a gondban
virrasztásban nemcsak ünnepen

aki rákérdez gondra örömré
hogy megosszuk ami közös
aki megtart tisztának hűnek
ember az emberek között

*

én csak a te utadon járhatok
megfagyott iszapban szélben fák között
napraforgók hadirendjében
kiinni a szerelmes folyót
szívünkön át az égre terelni
a gyalogúton mezítláb menni
virágok vére szívünkön áramlik át
veled lehetek csak páros madár

(Szép versek, 1979)

SZERDÁN SZERELEMME

hétfőn holddal kedden kenyérrel
szerdán szerelemmel
földrészek foga közt fekete föld
fekete arcú ember
földrészek foga közt piros virág
harmatcseppet izzad szólít a világ
hol van a te házad
körülvettette karámmal
hol van a te házad
kisanyák könnye karácsonyi kalácsban
hol volt hol nem volt elsőfüvű csikó
csontfüvek nézik gyöngyöt sírva
hol volt hol nem volt sárkányok támadtanak fel
kopjafák az égre írva
ki támasztja föl jaj ki veszi ködmönébe
ki rejti a véres magzatot
nézem a hold elrejtett túlsó arcát
mögötte ki rejtőzik hány halott
hány halál holnapig
hányszor árverezik el mosolyodat
hová gurultak szét a szeplők
hány óramutató kaszálja mosolyodat

hol van a hajnalban kelő
 az aranysuhintású sarló
hol van a hajnal felhők felzabálják
 letarolva az égi tarló
öltözünk kutyafejűnek lókoponyának
 füstölünk fehér a száj is
nyakunkban lyukaskő tengeri kavics
 kovakő piros kaláris
nem érhet szemmelverés nem ér a nevünk
 járjuk féllábon szőke szöcskék
járjuk a hajdútáncot
 égő csipkebokorban lángoló menyecskék
hétfőn holddal kedden kenyérrel
 szerdán szerelemmel
lakván isten szemében veretve vadcsalánnal
 veretve vasszegekkel

(Szép versek, 1979)

MARSBÉLI MENYASSZONY

terhes a menyasszony szeplős a menyasszony a Marson
fekete babakocsik barna lovacska-kakó menete trappol
ezüstlamében üstökös uszálya vak hold
vonít vigyorgó kutyakoponya startol
estélyiruhás gyászmenet autóstoppal a vőlegény
imádkozó sáskák előtte utána jaj szegény
imádkozni se tud káromkodni se rendőrlámpa
kacsint rá felsöpörve az autópálya
evőeszközök sorfala világít fáklyásmenet
az esőben kialszik de integet
a menyasszony csak a vőlegény nem látja
sebészkes kezében homlokán kvarclámpa
lampionokkal a gyerekek árva iskolatáska
megy az égi suliba tente fiúcska-leányka
itt a fagyis is újságpapírban háziáldás
kertitörpe az íróasztalon disznóvágás
a mennyben mindenki oda hivatalos
csak Attila zsebéből gurult ki örökre a vashatos

csak kilincs nélkül nyílik a menny
a kulcs a zárba beletörött
az új házba három új árva költözött
a szilvaszemű szerelem szégyenkezik meztelenül
krepp-papírba csomagolva a közlekedők közt elvegyül
Mária Mária Mária nézi fiát
Marson született küszöbre ejtett vásárfiát
játékjászolban hófehér porcelánbaba
nézi hogy belehal újra meg újra Mária
tenyerét összeteszi barmokhoz irgalomért könyörög
lábába belekap egy mohó kutyakölyök
vájdling az ölében telesírja paszulyszemekkel
köténye kihasad gyűrögeti sóhajt a vekker
sóhajt József is fűrészel kicsi keresztfát
képeslapon a marsbéli kunyhó felakasztják
a falra a földön mint a katonaképet
bekeretezve barna léccel az öröklétet

(Szép versek, 1979)

FÖLDFOGYATKOZÁS

Isten ha vagy meg ne segíts
meggyalázott méhem véres verem
árvák hazája földfogyatkozás
testem kioltott történelem

felhúzott madarak fájdalma fagy
fákról lehullott forradalmak
virágok világotlasza dér
feljelentjük a forradalmat

életfogytiglan torkig halálban
bőrünk börtönében velszi vekker
jövőben holtan vak szavakkal
csillagra szögezett szemekkel

(Szép versek, 1979)

ARANYVASÁRNAP

magunkat marjuk mindhalálig
szétkaszaboljuk koponyánkat
lábnyomunkban fekete fű
füstölögve is fellázad

virágom érted tüntetek
véres vörösben feketében
házunk az égen füstölög
kettészelt hazánk fenn az égen

vízen járok krisztuskodok
szivárványt kötözök virághoz
föld gyomrában is föltámadok
felnövök ártatlan halálhoz

(Szép versek, 1979)

CSENDÉLET

a vipera-szerelmet
villásfával szorítsd le
kővel üsd agyon hadd tekeregjen
akár a magnószalag a szívben
hadd száradjon a bőre a napon
tűzd ki a dögöt a ház ajtajára
hadd verje oda a falhoz a szél
doboljon morze-jeleket
az ártatlanok szemébe

(Magyar Nemzet, 1979. október 7.)

VAKKÚT

Levelet írnék, de kedves néném
szobor-hasában vasbaba.
Ágyúgolyó-nap az égen
a föld ujjlenyomata.

Operettország tangózik tüllben:
piskótataps és rézmosoly –
átlyuggatott homlokából
vastag sugárban vérzik a bor.

Színpadra lép a szoborcsoport:
rozsdás szerelmet vallanak.
Vastaps virágzik, döngkút, vakkút –
himnuszt csevelyre fordítanak.

NINCS MÁR SZAVAM

Nincs már szavam. Az elítélt
becsomagol csöndben.
Egy fénykép és egy nagykabát
hallgat a bőröndben.

Lehet, hogy el sem viheti,
lehet, hogy rá sem néznek.
Egy bőrönd és egy elítélt
lassan helyet cserélnek.

Utolsó tárgy vagy mozdulat
egy végtelen szobában,
ahol hallgat az elítélt
s a bőrönd bezárva.

KÉPESLAP

üszkösödnek lassan a fák
lábbon állva alvó katonák
vödör indul útra megmerül
padkára ül hallgat egyedül
hozzákoccan a bádogesupor
benéz a szél ellazsnakol
felhasad a szalmazsák hasa
alvót álmodott éjszaka
tátott szájjal sunyít a gödör
dadog kéz láb fej nyak ököl
kijjebb dől künn a kerítés
gyep növi be: emlékezés

CSALÁDOM: DOLGOS KEZEK

mintha tengerre írnánk verseinket
szívünk morzejeleit – mintha az égre
várjuk a választ – kézfogást
fejünk a föld – följelenthetetlen
ki nem lakoltatható
a házkutatás pecsétjét széttörjük
széttapossuk mint a csikket
a szabadságot falatonként kicsikarjuk
kitelelünk komiszkenyéren hogyha kell
rajzolunk életfát csodaszarvast
írunk zenét álmodunk ébren varrottast
íme testvéreim – vigyázkodunk!

(Budapest, 1980. augusztus 28.)

**GYERMEKKOROM
LEÉGETT AJTÓSZÁRNYA**

gyermekkorom
leégett ajtószárnya
ki-bechapódik
hiányod huzatában
elhízott galambok nézik
megöszült tüntetésem
nézik az égő várost aki voltam
aztán már semmi sincsen

(HALÁL POSTÁSA...)

halál postása dunyhába dünnyögő
diósadi kisöreg
világvárosok tövéből dollárt sodorva
dohánynak kísértetként hazabiceg
s mormolja mint a rózsafüzért
az odarekedt neveket
Jánost akiről naponta lemosta
a bányaeső a gumiruhát
Józsefet aki Nevjork mellett főzött
hazai mákosgubát
Istvánt aki bojszokat hívott
Szilágysámsonból szüretelni
Miklóst aki nevét se tudta
a csomagjára reaírni
a bujdosó cihák története
ott rezeg a híres bajszon
kinek gazdája hogy megjött
s hogy semmit el ne mulasszon
kiragasztott egy egydollárost
a fejedelem képe alá
s a holtak nevét felmondta fejből
házsám szerint ahogy dukál

szünetekkel hogy kinek-kinek
jusson ideje koporsóra
idézlek halál postása kisöreg
ahogy a víz a diót mossa

ANONYMUS

Anonymus vagyok. A közösség lélegzete.
Megtalálsz, ha keresel
fiatal fenyő szavában, havasi virág színében,
búza részeg örömében, kenyér áhítatában.
Délben nap, este hold, éjjel csillag vagyok,
föld mélyében só, tenger méhében gyöngy.

Szájon mosolygás, letéphetetlen.
Szemekben fény, köveken forrás-csobogás.
Úzótt szarvas, levert fecskéfészek,
egymást keresztező utak;
konok újraindulás, fában fájdalom –
a holnapi feltámadás vagyok.

MÉRGEZETT RÓZSA

az árulás nyelve egyszerű: mágikus mérgezett rózsza
ártatlan ifjak gomblyukában kontinenseket megbéklyózva
közös félelem testvér a testvért kiszolgáltatja néma jellel
az árulás közös nyelvén gyilkosság egyenlő 1 x 1-gyel
elég egy odakozmált gulyás – esik az eső Dániában
a bosszúálló féltékenység jégesőt záporoz fényes nyárban
aki fél azt megsokkolják ha szól viszi a mentőautó
hiába vonul fel virágosan kényes kocsiba fogva hat ló
árulj és hallgass véd a bőröd ne szeress ne szólj szól a vekker
szól a kakukk a kalickában mérgezett cigarettád vedd el
kedvesed nevét még ki se mondtad s már belehal az árulásba
fényképét rejtse el levelét tépd szét öszülj bele az árva nyárba
tisztességes akarsz maradni – gyűjtsd össze az altatódat

vigyázz nehogy megmentsenek besúgó lesz belőled holnap
a besúgás nemzetközi nyelvét tanulják tejszagú kisgyerekek
írják az áruló ábécét teleírják a füzetet
énekelsz? – megszámlálják hány sor – nyugati szél vagy
keleti
fújja benne a pántlikádat – hiába vagy európai
földön ha jársz hát istenverte föld – írva rá: hazai
de csak reklámhazugsággal engedik kimondani
tested is lassan műanyag lesz cserélhető a lelkiismeret
aprópénzre felválthatod ha tudod még hol ver a szíved
mert balról jobb van jobbról bal van autók mutatják az utat
kéziratosod még le se írtad valaki már közte kutat
kékszemű vagy barnaszemű tegnapi versedben a kedves
hányas cipőt hordsz mondd fel szépen asszony vagy légy
illedelmes
hány kiló vagy hány rímet írtál leltárba veszik szigorú arccal
engedélyezik hogy szerethess de csak nyáron vagy tavasszal

HAVON DELELŐ RÓZSA

az ötödik évszakban havon delel a rózsa
egyenes háttal járnak a kifícamított gerincűek
fejüket a sakkfigurák helyrevarsavarják
a vízállásjelentés nem jelez áradást
nem zabáljuk többé Dózsa húsát
Ady arcával nem villanyszámlát fizetünk
Kossuthot nem adjuk el meleg téli sálért

Petőfi nem ifjúságunk szobra már
és Attila a kedves szépszavú nem árva
a tejúton terhes asszonyok
kiskannával kerek kis konttyal
arcukon minden szeplő mosolyog
nézzetek rám – hazataláltam
az ötödik évszak én vagyok

PETŐFI LOVAI

Petőfi lovai vastüdővel
versenyt nyargalván az idővel -
forrást fakasztván vért lihegve
föltámadván : íme – ecce !
szomorú emberszemekkel
elbitangolt tőlük a tenger
s már tengert lépnek, táncolnak tengert

Petőfi lovai hajszolnak embert
nincs megállás tulipánmáglya
vért virágzik a világra
Petőfi piros lovai pányván
elkötözve a szivárvány
föld alatti hidat állván
árván, árván, árván, árván

(Budapest, 1980. szeptember 24.)

A TANÚ VALLOMÁSA

uraim a vétkes én vagyok
én éltem úgy mint a vádlott
minden gondolatát ismerem
magamnak vallom uraim
ítéljenek párban el
tisztá tudattal vállalom
az örült vádat

uraim az örültek önök

tízparancsolat fönn
tízparancsolat lenn

tízes fönn
tízes lenn

kereszt fönn
kereszt lenn
keresztet átfúró szeg fönn
keresztet átfúró szög lenn
nyitott könyv fönn
nyitott könyv lenn
ablakrács fönn
ablakrács lenn

GYALOGMADÁR

vérzik a térkép vonaglanak az eltérített vonatok
vérzik a fényképed a polcon – bealkonyodok
kiterített testek az utcán teherautóban kiskatonák
kaszárnnyába viszik kenyerünk – nincs tovább
lecsupaszított kézzel lenyúzott lélekkel kiállok
a keresztútra még egy utolsót kiáltok
meghallod-e még tolat a szerelem vakvágányon
hörög a telefon berekedt tüdőnk térképe vaságyon
koponyánk térképe leltárban számozva iktatva rendben
marad a leltári szám arról hogy hazára leltem
szilvágombócot főznek az égen – szilvamag
zuhog jégeső – élünk még ez marad
lángol a törölköző bennégnek a varrottas pávák
moshatunk hazai mosóteknő vár ránk
árva a fejőszék fáznak a betlehemi barmok
fázik a föld a holtaktól indulás kórházba bal-jobb
gyönyörűt akartunk párosan járni hazai hóban
beleőszültünk ősz lett a Hargitán már hó van
árva gyalogmadár szemelget szemelget
gyalog indulok érted ha olvasod még e verset

HAT MADÁR HÚZ EL NYUGATRA

Hat madár húz el nyugatra. A hetedik én vagyok. A gyalogmadár. Én maradok. Egyszemélyes kórus vagyok. Valaki hallja és énekel tovább. Életünk fele a föld alól dobog fel. A föld alól is érted jövök. Halottak lábnyomában. Életre nyíltan. Szemedbe virágozva. Testedbe temetve. Hogy föltámassz, hogy föltámasszalak. Teremtve tengert szemekből. Árasztva vizet szavainkból. Szülve eleveneket halálig. Hazatérve a halálból. Haza: szemedbe.

ABLAK

Virradt. Felizzott a falon egy tízes alatta egy tízes. Két teljesen egyforma tízes aztán áttűnt a fény s a felső tízes kereszté vált az alsó tízes is. A felsőben is egy szög az alsóban is. Hosszan látható volt a két kereszt egymás fölött. S mikor már-már elviselhetetlen volt a ragyogás a két kereszt egy-egy nyitott könyv lett. Aztán újból fölszikkasztott a fény s a két könyv újból tíz meg tíz lett. Két kereszt két könyv két tízparancsolat. A virradati ragyogástól nem látszott hogy egyetlen ablakkeret árnyéka tündökölt.

CSENDÉLET MACSKÁVAL

a kórházfolyosón a macska
sakkozik árnyékával
csíkos matracokon
Napóleonok fejtől lábbal

a látogató lepihen
álmában macska lépdél
foga közt leharapott
kismacska fejével

FELSŐBBRENDŰ RÓZSZASZÍN SZAPPAN

felsőbbrendű rózsaszín szappan
szénrakodó rózsaszín kádján
lányai fehér rakottszoknyában
állami szanatóriumban
felsőbbrendű blokklakásban
íróasztalon ötlejes számla
alsóbbrendű faluszélen
tanítónő markában öt lej

felsőbbrendű teherautóban
alsóbbrendű segédmunkások
felsőbbrendű városi kenyér
alsóbbrendű falusi zsákban
felsőbbrendű ütemes tapsban
alsóbbrendű ötlejes élet
kirúszozott dadogásban
sorozás meztelenül

GROTESZK

ipszilon vagyok a nevem végén
célbalövőnek telitalálat
tükör a tenger fenekén
felkötött harang elkapart állat

gerincem azért egyenes
hogyan meg ne fogjon dupla Wé
az összkomfortos szerelem
nevű francia rökamié

van valahol feltámadás
két Krisztus egymást öleli
az egyik dupla ipszilon
a másik pedig dupla i

szilveszterkor e versemet
szedi a nyomda nagybetű
az ábécében elpihen
a dupla Wé s a szimpla ü

TANKÖNYV

földgömb száll
városok havaznak

nem látható
a kisfiú

csak az árnya
a tengereken

MÁR MEGINT IDEGEN VALAKI

már megint idegen valaki
csenget bejönne
már megint idegen szó forog a zárban
már megint itt lakna
falragasz arca helyén
már megint fordíthatok
magyarról magyarra

VEZESS HAZA

elmondok mindent amit veled élek
nélküled kifosztott szemekkel
ítéld meg konok tétováságom
vezess haza lehelj életre újra
légy istenem ha nem vagy hazám
gyúrd össze iszapból alkonyaiból
arcod képére s meghalhatok

NEKED DAGASZTOK ÁLMOMBAN KENYERET

jókedvem mint a koraérett
kamasz pattanásos
élek de visszáján – visszaüt
a hajnal is árva rigóval ablakomon
véresre veri fejét csodálkozik
ott benn nem a kinn van?
mángorlók tapossák laposra az eget
már csak egy tenyérfényi kék a kék

szürkék a szemek is összehúzódnak
hadüzenet a szélben
szájad körül a ránc lövészárók
rágcsálom komiszkenyerem
a morzsákat összesöpröm
tenyerem élével mint a vénasszonyok
fésülöm hajam gereblyével
neked dagasztok álmomban kenyeret

HAZAHOZTALAK

hazahoztalak ma is hazahoztalak
végig a Dunán át a hídon
lábnyomodban víznyomodban
bújó bújtatott otthonom

arcod a nap arcod az ég
arcod a víz itt vagy velem
kifogyhatatlan bujdosásban
kedvesem te végtelen

HA EGÉSZ ARCCAL JÖNNÉL

nem tudtad
hogy a föld nyílt szerelemre
testembe temetve
a föld
átzuhogott rajtam mosolyod

elfordult az árnyék
s most egyik sem talál
talán
ha egész arccal jönnél
megtalálnál

VISELEM ARCOD

téged szeretlek mindenki
viselem arcod arcom helyén
mint anyja arcát a gyermek
szerető szeretőjét
ég a napot földet az ég

hogyha volna rá érkezésed
összerakhatnál akár a cserepet
kikapáló napszámosok
arcod helyére arcom helyét

NYÁR

Paul Celan verséből a nyírfaanyácskák
csupaszon a szabadba lépnek
édes terhükkel a földben
gyökerekkel az égnek
lábrakelnek a csikkek

rózsák kelyhében elégnek
lódarázs vontat szitakötőt

repülne vele a lélek
szeretnélek a föld alatt is
tejútra lépni félek
a megcsócsált történelemben
belehalok – az ének
lehull rólam szemedre száll
elaltatlak és élek

dagasztóteknőben repülök
utánad – megmentenélek
magamtól is – bugyolálnálak
zászlóba harangszóba
kiáltanék hogy lezuhansz
ketyeg a nap az óra
sugara villám belecsap
az árva nyírfaágba
haja ezüst lánggal ég
beleőszül a tájba

SZEMEIDET FORDÍTSD REÁM

szemeidet fordítsd reám
hajnalban szült édesanyám
gyermekévé fogad téged
társaddá lett fiad végett
őszünk juha nem mételyes
emésztenek hű kételyek

*

asszonnyá nősz mellettem
asszonnyá nősz mellettem
férjed leszek férjed
dallamok támadnak
dallamokon túl is
kedveskedek néked
visszaügetőben pentatóniában

csillagot fényezek
tejbe mártom vérbe

*

tavak fodrozása
hímhalak húzása
elvezetnek tehozzád
eljövendő napok
nagyanya hónapok
örömünket meghozzák
örömünket elhozzák

*

égnek a víziárnyak
szarka koppan az égnek
már mindhiába várnak
leendő feleségek
leendő feleségek
már mindhiába várnak
szarka koppan az égnek
égnek a víziárnyak

HOL VAGY MAGYARORSZÁG

hol vagy Magyarország édesanyám hol vagy
apritottál volna árvacsalán közé
falattál fel volna fekete disznóval
mintsem szültél volna szültél volna követ

mert a jobb szememből a Szamos patakzik
az én bal szememből a Maros patakzik
jobb karom jobb parton bal karom bal parton
jobb karom bal parton bal karom jobb parton

szóltam három évig szüntelen szelekkel
szájam fölsebezte a haragos halál

szájam beszögezte a csillagok csöndje
lábam megakasztá járhatatlan árvíz

meg sem is halhattam élni sem élhettem
méhem beomlasztá a földnek rengése
arcom elfonnyasztá a hontalan haza
kezem elszáritá a híves mostoha

hol vagy édesanyám Magyarország hol vagy
aprítottál volna árvacsalán közé
falattál fel volna fekete disznóval
mintsem szültél volna szültél volna követ

KIÚZETÉS A SZERELEMBŐL

kisiklott vonatokon kiterítve a hűség
torkából füléből ömlik a vér rászárad a füre
tolató tehervonatok bögnék az égre fel
batyuzó vénasszonyok szoknyája szitkozódik
istenverte lányok állnak haj sátor alatt
kinéznak ijedten visszabújnak
magukra borítják a kendőt
menedék a fűzőscipő ezüsfokú tű a blúzba tűzve
hajban a sűrűfésű kerítésnek
hajlik a harmatos hát
kékszélű lavórba
cseppenként vérzik el az élet
mellek közt végigfolyva
konty alá virrad az asszony
szeretetlen az ágy a párna a cserge
menekül a bokályon a szarvas
agancsa földre teperve
felrobban a pohár elvérzik ellenséges a tányér
borostásan az ember beveri az ajtót káromkodni ráér
veri az asszonyt halálra félkézzel veri le a jégre
tapossa barna mellét rúgja a vödröt a tehetetlen égre
üti az asszonyt szoknyáját hasítja tépi a gombot
hívja az asszony a halált a félrevert kolompot

jaj az asszony az árva
veretve vér-halálra
hűségből kiűzve
csömörig megétetve
lángoló törülközőben
lábujjhegyen az égen
rabok csajkája hétfő csikos az ágyon az álom
csikos az árnyék a falon csikos a szó a szájon
csikos a veríték is a vérerekben a vér is
maga a végtelenség az út a kerítésig
jaj az ember az árva
életébe zárva
ítélve hét halálra
elvérző magányra
vettette priccsre ébren
öleléstelen égen
tágranyílt szembe a kihűlt éden
kopog a fülben a koporsó
szerelmek menete feketében
jajgat a vér visszaszólnak a holtak
hidegrázásban rázkódnak a vonatok
kitett csecsemők havon vonszolódnak
elvetélt kismamák hasuk gyötrik
mellüket betakarják
elcsöppent tejjel hullik a könnyük
elhagyott szeretők árnyéka szédül
elhagyott életek pucéran kiterítve
jaj az árva az árva
életre nem találva
feszítvén szerelemre
ölébe gyötörtetve
számúzetésre szántan
hontalan kínhalálban

(Tiszatáj 1983/5)

(KIGOMBOLT INGBEN...)

kigombolt ingben
asztalra borulva zokog
a halál ünnepnapján

most Vivaldi kell
és mi kellünk
nyarat csinálni a télből
az őszből tavaszt

de nálunk mindig
búcsúra kondít a harang

a győzelem
ha még együtt lehetünk

áll a zene hullámaiban
önmaga élő kopjafajaként
arcára szorított tenyere
mögé menekült a világ

CSAJKÁBAN A FÉRFIKOR

Majtényi Erik emlékére

a kisfiú kit sorba löktek
annyi pecséttel annyiszor
már csak a halállal játszott végül
csajkában a férfikor
lejárt telefonkönyvet olvas,
a föld alatt és fintorog:
bőrömrre égett végül a haza
ipics-apacs itt vagyok!

honnán hová? – mosolyogtál –
ahová rúgtak ott vagyok

félálomban feltárcsázott még
a földbe költöző – szomjazok
józanul felhívlak újra
felköltöttél – mormogod
és fordítod már sorról sorra
földre – amit mondhatok

VÉGRENDELET (I)

hazátlan leszek rög a számban
ingyenkoporsó gerincemen
ne sajnáljatok a törvénytelen gyászt
nem hagyom rátok magammal viszem
úgy szállok fel minden villamosra
mint aki a fogantyúra fagy
porba írom a vonatablakokra
utolsó rímem mert kihagy
a vers is mint utolsó lélegzetem
ne kövessetek senki sincs velem

VÉGRENDELET (II)

Az ének ugyanaz.
Arcom, a földrepedéses
a tiéd.
Viseld tovább!